

Arrest

nr. 252 679 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en werd er geoordeeld dat hij over een redelijk vestigingsalternatief in Mazar-e Sharif beschikt. De Raad volgde deze beslissing bij arrest nr. 220 095 van 23 april 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaarde intussen gescheiden te zijn omdat hij een negatieve beslissing heeft ontvangen. Verder stelde hij dat zijn regio van herkomst, het district Aqcha, niet veilig is en dat het onder controle van de taliban staat. Ook benadrukte hij dat alles wat hij eerder verklaarde waar is en dat zijn probleem zelfs groter geworden is. De taliban is in alle provincies op zoek naar hem en hij krijgt nog altijd bedreigingen. Ook waarschuwde zijn vroegere buurman hem om niet terug te komen omdat de taliban nog steeds de buurt rond zijn vroegere winkel controleert. Verder vreest hij nog steeds opgepakt te zullen worden door de Afghaanse overheid omdat hij alcohol heeft verkocht. Daarnaast is hij al ongeveer vijf jaar in België en is zijn mentaliteit volledig gewijzigd, waardoor hij eveneens gevaar loopt in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Hij is namelijk in een Europeaan veranderd.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legde hij de volgende documenten neer: zijn Afghaanse paspoort uitgegeven op 27 juni 2019, een verklaring van de burgemeester van Aqcha waarin zijn problemen omwille van de verkoop van alcohol bevestigd worden, een brief die aangeeft dat zijn verlovingsbeëindigd werd, een brief van zijn advocaat (waarin hij verwijst naar zijn problemen met de taliban, het feit dat hij volledig verwesterd is, de veiligheidssituatie in Kaboel en Herat, de situatie van terugkeerders, en het feit dat hij zich niet meer in Mazar-e Sharif kan vestigen gezien zijn verlovingsbeëindiging), aanbevelingsbrieven van vrienden, klasgenoten en zijn ex-werkgever, bewijsstukken betreffende zijn stades in België, foto's van zijn leven en activiteiten in België en een badge van een opvangkamp waar hij na aankomst in België tijdelijk verbleef.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde verwestering en integratie in België: "Ook het argument dat u reeds vijf jaar in België bent en uw mentaliteit volledig gewijzigd zou zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 20), kan niet overtuigen. Zo bent u eerst en vooral vier en geen vijf jaar in België, en toont u op geen

enkele wijze aan dat u een volledige mentaliteitswijziging zou ondergaan hebben. Dat u hier school en stages hebt gelopen, hebt gewerkt en de taal hebt geleerd, kan immers louter blijken geven van een gezonde dosis motivatie tot integratie in de Belgische samenleving, maar toont tegelijkertijd niet aan dat u uw leven in Afghanistan niet meer zou kunnen opnemen. U woonde immers tot uw 24ste in Afghanistan, en bracht er met andere woorden uw kindertijd en volledige adolescentie door. U verblijft daarentegen slechts vier jaar in België, en toont niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat er redenen zijn om aan te nemen dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse gewoonten, normen en levenswijze. Dat deze zogenaamde gewijzigde mentaliteit u eveneens in de problemen zou brengen in Afghanistan, is verder een wel zeer vage en blote bewering die u op geen enkele wijze staft. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond, waar u dus in gebreke blijft.

Het CGVS wenst er voorts op te wijzen dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming, en zelfs irrelevant. Het gegeven dat u in België opleiding en stages hebt gelopen, hebt gewerkt en diverse activiteiten heeft (zie verklaring volgend verzoek vraag 18, 20), betreffen elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere procedures, maar volstaan niet om over te gaan tot een erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. U dient in dit geval beroep te doen op andere procedures dan de asielprocedure om uw verblijf in België te regelen. De diverse aanbevelingsbrieven van uw voormalige werkgever, vrienden en klasgenoten, alsook de bewijsstukken in verband met uw stages, en foto's van uw scala aan activiteiten in België, doen bijgevolg niet ter zake en kunnen niet tot een andersluidende beslissing aangaande uw nood aan internationale bescherming leiden.

(...)

De brief van uw advocaat kan de eerdere appreciatie van uw nood aan internationale bescherming evenmin ombuigen. (...) Het tweede punt dat uw advocaat aanhaalt, met name dat u volledig verwesterd bent, is op geen enkele wijze onderbouwd. Het feit dat u allerlei activiteiten uitoefent in België, waaronder opleiding, stages, werk, kan immers louter een indicatie zijn voor het feit dat u uw best doet om u te integreren in de Belgische maatschappij, maar toont op geen enkele wijze aan dat u volledig verwesterd zou zijn en u niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij.”.

7. De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal, op dat wat betreft de nieuwe Afghaanse documenten die verzoeker aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, met name de verklaring van de burgemeester van Aqcha en de brief die aangeeft dat zijn verloving beëindigd werd, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld aangaande de verklaring van de burgemeester van Aqcha: “Daarbij werd de verklaring van de burgemeester op uw eigen vraag opgesteld in het kader van uw huidige verzoek (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), en heeft dit bewijsstuk bijgevolg onvermijdelijk een sterk gesolliciteerd en weinig objectief karakter. Ook is het bijzonder merkwaardig dat u erin slaagde deze verklaring van de burgemeester van Aqcha te verkrijgen, daar u eerder stelde dat uw vader werd gearresteerd door de Afghaanse politie en u ook heden nog steeds verklaart de Afghaanse overheid te vrezen omwille van jullie verkoop van alcohol. Dat de burgemeester van uw districtscentrum, een pion van de overheid, desondanks een verklaring zou opmaken om uw problemen te bevestigen en u met andere woorden te steunen, en op die manier zou riskeren om zichzelf in gevaar te brengen binnen zijn eigen kringen, houdt geen steek.”. Door te verwijzen in zijn verzoekschrift naar algemene informatie omtrent de burgemeester/gemeenten in België en Afghanistan, weerlegt hij de voorgaande vaststellingen.

Met betrekking tot de brief die aangeeft dat zijn verloving beëindigd werd, heeft de commissaris-generaal nog de volgende vaststellingen gemaakt: “De inhoud van de brief aangaande de beëindiging van uw verloving doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Als reden voor de verbreking van de verloving wordt hierin immers verwezen naar het feit dat u lang weg bent geweest zonder toestemming (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), hetgeen niet rijmt met uw eerdere verklaringen over uw

vertrek uit Afghanistan. Zo stelde u immers dat u nog afscheid ging nemen van uw verloofde voor u vertrok, en vermeldde u destijds niet dat u zonder toestemming zou weggegaan zijn (CGVS dd.19.09.2017 p.19). Integendeel, u verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat het zelfs uw verloofde was die uw documenten had opgestuurd en dat u ook nog recent, destijds bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan, in contact was met haar (CGVS dd.19.09.2017 p.4, 12). Dit alles getuigt er niet van dat u uw land zou verlaten hebben zonder haar akkoord, maar eerder dat zij u volledig steunde in uw vertrek en uw verzoek om internationale bescherming in België. Dat er in deze brief plots gewag wordt gemaakt van een heel andere situatie, bevestigt alleen maar de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en de onbetrouwbaarheid van het document in kwestie.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er een vertalingsfout zou zijn gemaakt in deze brief die aangeeft dat zijn verlovingsbeëindigd werd, wijst de Raad er op dat de “verklaring volgend verzoek”, zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door verzoeker werd ondertekend, nadat dit hem in het Dari werd voorgelezen, waarmee hij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent het voorgaande opmerkingen te maken.

8. Een verwijzing naar een rapport/artikel omtrent o.a. terugkeerders naar Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar-e Sharif.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Mazar-e Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoeker zijn persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Mazar-e Sharif vestigt. In het kader van zijn vorig verzoek werd door de commissaris-generaal en de Raad ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Mazar-e Sharif beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn vorig verzoek gedane inschatting betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, voert de verzoekende partij aan dat de tolk foutief getolkt heeft zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Zij meent dat niet goed of slordig vertalen catastrofaal kan zijn voor de asielzoeker. Zo wordt volgens de verzoekende partij met het leven van een asielzoeker gespeeld. De verzoekende partij meent nog dat de slechte vertaling de kern van haar asielrelaas betreft. Voorts stelt zij in haar land van herkomst problemen te hebben gekend, dat ze deze problemen heeft aangetoond en dat dit nog erger wordt nu zij reeds 5 jaar in België is.

4.1. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog doelt op een vertalingsfout die zou zijn gemaakt in de brief die aangeeft dat haar verloving beëindigd werd en zij derhalve in wezen haar betoog uit haar verzoekschrift herneemt, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij een beperkte lezing geeft van de bestreden beslissing en voormelde beschikking, daar dienaangaande in eerste instantie wordt vastgesteld:

“7. De Raad wijst er, net zoals de commissaris-generaal, op dat wat betreft de nieuwe Afghaanse documenten die verzoeker aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, met name de verklaring van de burgemeester van Aqcha en de brief die aangeeft dat zijn verloving beëindigd werd, moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er in zijn land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerlei documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas.” (eigen onderlijning)

Hieraan gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij zodat er geen afbreuk aan gedaan wordt. De Raad herneemt verder tevens volgende grond van voormelde beschikking:

“Met betrekking tot de brief die aangeeft dat zijn verloving beëindigd werd, heeft de commissaris-generaal nog de volgende vaststellingen gemaakt: “De inhoud van de brief aangaande de beëindiging van uw verloving doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen. Als reden voor de verbreking van de verloving wordt hierin immers verwezen naar het feit dat u lang weg bent geweest zonder toestemming (zie verklaring volgend verzoek vraag 18), hetgeen niet rijmt met uw eerdere verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelde u immers dat u nog afscheid ging nemen van uw verloofde voor u vertrok, en vermeldde u destijds niet dat u zonder toestemming zou weggegaan zijn (CGVS dd.19.09.2017 p.19). Integendeel, u verklaarde tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat het zelfs uw verloofde was die uw documenten had opgestuurd en dat u ook nog recent, destijds bijna twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan, in contact was met haar (CGVS dd.19.09.2017 p.4, 12). Dit alles getuigt er niet van dat u uw land zou verlaten hebben zonder haar akkoord, maar eerder dat zij u volledig steunde in uw vertrek en uw verzoek om internationale bescherming in België. Dat er in deze brief plots gewag wordt gemaakt van een heel andere situatie, bevestigt alleen maar de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven en de onbetrouwbaarheid van het document in kwestie.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er een vertalingsfout zou zijn gemaakt in deze brief die aangeeft dat zijn verloving beëindigd werd, wijst de Raad er op dat de "verklaring volgend verzoek", zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door verzoeker werd ondertekend, nadat dit hem in het Dari werd voorgelezen, waarmee hij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent het voorgaande opmerkingen te maken." (eigen onderlijning).

Door ter terechtzitting nogmaals aan te halen dat foutief vertaald zou zijn, hierop voort te bouwen en haar ongenoegen te uiten, slaagt de verzoekende partij er niet in aan voorgaande vaststellingen afbreuk te doen. De Raad beklemtoont dat in de "verklaring volgend verzoek" van 6 maart 2020, opgenomen in het administratief dossier, naar aanleiding van vraag 18 uitdrukkelijk wordt verwezen naar de inhoud van het document. Er blijkt tevens uit dit verslag dat aan de verzoekende partij de vraag gesteld werd of zij nog iets toe te voegen had, waarna zij geen opmerkingen formuleerde betreffende tolk- en/of vertaalproblemen. Tevens wordt in het verslag uitdrukkelijk opgenomen dat het werd voorgelezen in het Dari, dat de verzoekende partij het gehoorverslag heeft aanvaard en blijkt dat het door de verzoekende partij werd ondertekend. De Raad wijst erop dat, indien de verzoekende partij tolk- of vertaalproblemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren.

4.2. De verzoekende partij kan evenmin overtuigen door ter terechtzitting op algemene wijze aan te geven dat zij in haar land van herkomst problemen heeft gekend, dat ze deze problemen heeft aangetoond en dat dit nog erger wordt nu zij reeds 5 jaar in België is. Zij voert immers wederom een algemeen betoog waarbij zij in gebreke blijft concrete argumenten te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond. De Raad benadrukt en de verzoekende partij werpt geen ander licht op hetgeen volgt:

"4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht."

In de mate dat de verzoekende partij, waar zij poneert dat haar problemen nog erger worden nu zij reeds 5 jaar in België is, doelt op haar beweerde verwestering en integratie, herneemt de Raad eveneens volgende grond van voormelde beschikking waaraan met deze algemene stelling geen afbreuk wordt gedaan:

"6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn beweerde verwestering en integratie in België: "Ook het argument dat u reeds vijf jaar in België bent en uw mentaliteit volledig gewijzigd zou zijn (zie verklaring volgend verzoek vraag 20), kan niet overtuigen. Zo bent u eerst en vooral vier en geen vijf jaar in België, en toont u op geen enkele wijze aan dat u een volledige mentaliteitswijziging zou ondergaan hebben. Dat u hier school en stages hebt gelopen, hebt gewerkt en de taal hebt geleerd, kan immers louter blijken geven van een gezonde dosis motivatie tot integratie in de Belgische samenleving, maar toont tegelijkertijd niet aan dat u uw leven in Afghanistan niet meer zou kunnen opnemen. U woonde immers tot uw 24ste in Afghanistan, en bracht er met andere woorden uw kindertijd en volledige adolescentie door. U verblijft daarentegen slechts vier jaar in België, en toont niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat er redenen zijn om aan te nemen dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse gewoonten, normen en levenswijze. Dat deze zogenaamde gewijzigde mentaliteit u eveneens in de problemen zou brengen in Afghanistan, is verder een wel zeer vage en blote bewering die u op geen

enkele wijze staaft. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond, waar u dus in gebreke blijft.

Het CGVS wenst er voorts op te wijzen dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming, en zelfs irrelevant. Het gegeven dat u in België opleiding en stages hebt gelopen, hebt gewerkt en diverse activiteiten heeft (zie verklaring volgend verzoek vraag 18, 20), betreffen elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere procedures, maar volstaan niet om over te gaan tot een erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. U dient in dit geval beroep te doen op andere procedures dan de asielprocedure om uw verblijf in België te regelen. De diverse aanbevelingsbrieven van uw voormalige werkgever, vrienden en klasgenoten, alsook de bewijsstukken in verband met uw stages, en foto's van uw scala aan activiteiten in België, doen bijgevolg niet ter zake en kunnen niet tot een andersluidende beslissing aangaande uw nood aan internationale bescherming leiden.

(...)

De brief van uw advocaat kan de eerdere appreciatie van uw nood aan internationale bescherming evenmin ombuigen. (...) Het tweede punt dat uw advocaat aanhaalt, met name dat u volledig verwesterd bent, is op geen enkele wijze onderbouwd. Het feit dat u allerlei activiteiten uitoefent in België, waaronder opleiding, stages, werk, kan immers louter een indicatie zijn voor het feit dat u uw best doet om u te integreren in de Belgische maatschappij, maar toont op geen enkele wijze aan dat u volledig verwesterd zou zijn en u niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij."

De verzoekende partij brengt met haar algemeen betoog dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4.3. De Raad besluit dat door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het op algemene wijze poneren van haar standpunt zonder deze argumenten ook maar enigszins te concretiseren, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS